ה: (2 מתוך 3) **ואפילו** מיתמי. וחע"ג דאמור רבנן הכא ליפרע כו'. נראה דביתומים גדולים מיירי אבל בקטנים לא גבי אפי' תוך זמנו (ג) אלרב פפא דמפרש טעמא דאין מקקין משום פריעת בעל חוב מצוה-ליתמי לאן כני מיעבד מצוה-ניהו ואפילו לרב הונא בריה דרב יהושע דמפרש בטעמא משום גזרי, לא גבי מיתמי קטנים אפילו תוך זמנו-דאין מקבלים עדים שלא בפני בעל דין, דקטנים חשוב שלא בפניו כדמוכח בריש פרק הגוזל בתרא (ב"ק דף קיב.), ואפילו נתקבלה עדות בחיי האב (ד) מצית למימר דחיישינן לגזרי אפילו תוך הזמן-בקטנים כדאשכחן גבי אבל בפרק השולח (גיטין דף לד: ושם) דתנן אין האלמנה נפרעת מנכסי יתומים אלא בשבועה וטעמא משום שמא התפיסה הבעל גזרי אע"פ שהוא תוך הזמן, ומיהו מאלמנה אין לחוש, להתם חיישינן לגזרי אפילו בגדולים משום דאית בה בתגלי בית דין כדאמרינן בהמטמא (כתובות דף קב: ושם) דחיישינן טפי לגזרי בבנותיו מבבת אשתו משום כיון דאיתלהו בתגלי בית דין אימור לגזרי אתפסיקהו אלא להבית דאיתא מדלא קאמר הכא אע"ג דאמור רבנן אין מקקין לנכסי יתומים קטנים אוכלת בהן כו' דלא מייתי בקטנים אלא דוקא בגדולים, דשמא משום רב פפא נקט מילתיה בגדולים, אי נמי נקט ההוא "דהכא ליפרע" לאשמועינן דגבי אפילו בלא שבועה ואין להבית דאיתא משלהי דמכילתין (דף קעד:) דקאמר אמאי ביניהן-לרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע ולא קאמר איכא ביניהן כגון דמית לוה תוך הזמן דלרב הונא גבי, להא רב הונא ורב פפא אמר בשמעתין דליית להו חזקה דרים לקים ועוד דבכמה מקומות יכול למלוה איכא ביניהו מודא ואיכא חומש לומר-אלא דבר אחד אי סניס דאמרינן בהמניח (ב"ק דף נג. ושם ד"ה הקדישו) גבי פלוגתא דיומא הטוב אין להבית דאיתא אפילו לרב הונא גבי מיתומים קטנים אפילו תוך הזמן דפריך עליה לרב אסי בפ' שור תם לתומים (ערכין דף כב. ושם) ודאיתא עלה לשמוי בבעל חוב שקיבל עליו לזו ולא לזו ולא משני הכא במאי עסקינן בשלא הגיע הזמן בחיי האב דאין לומר דהתם סוגיא סברא כטעמא דרב פפא, דהא במסקנא משני כשחייב מודה והאי שיטתא ליתא אלא דטעמא דרב פפא דכו' מגופיה דמילתיה-דרב אסי דקאמר אלא אם כן רבית אוכלת בהן דר' יוחנן אינו מוסיף כי אם כתובת אשה-משום מזונ' משמע בעל חוב לא מסתכח בשום טעין דנפרעין ומסתמא רב אסי ורבי יוחנן אית להו חזקה-דרים לקים דהכי הלכתא כדפסיק בשמעתין ועוד אי לית להו חזקה דרים לקים א"כ קי"ל כרים לקים באחרבתא דברים ובריש החולן (יבמות דף נו. ושם) לא פסיק רבא כוותיה אלא בתלת אע"ג דרבא ודאי פליג אדרים לקים בשמעתין, מ"מ גם לדידן מוכח דלא קי"ל כרים לקים אלא בתלת ובפרק ד' וה' (ב"ק דף נט. ושם) דפריך אבל רבי יוחנן דאמר מעליית יתומים והאמר רבי יוחנן אין מקקין לנכסי יתומים אלא לכתובת אשה דקיימא לן דטעמא הוי משום גזרי והתם בשור שנגח לא שייך גזרי אם"מ פריך שפיר-דרבי יוחנן אית ליה אין מקקין בכל טעין אפילו במלוה הכא מחמת טעמו דלא שייך גזרי מטעם דאין מקבלין עדות שלא בפני בעל דין:

① ואולי משום כך ניתן לגבות מהם

② סוגריים לשם דילוג כדי לתקל על הקריאה. בתוכם מוקא תקדים לחשש לגזרי אפילו בתוך זמנו

③ ויהא סיבה לא לגבות מהם משום אבלנו מארנו ויצה מיתומים גדולים כשמגדר בתוך זמנו

④ מלבד הסוגריים לתקל בהבנה - דתוס' אומר כאן: אין לפרש ראיה ל"מגדר כאן בגמ' דהגיה רק מיתומים גדולים ולא מקטנים" מדלא קאמר...

⑤ דאחר שכן מצוין אסור לגבות מהם, במקרה של תוך זמנו, אפילו בלי שבועה - אבל לא לאפוקי גבייה מקטנים

⑥ ולא לאפוקי גבייה מקטנים

⑦ אפילו מקטנים משא"כ לרפא ולא גבי לאנשים בני מצוה - ואחר דלא קאמר נמ' גם הי' מקום לחשוב שלא ראיה לרפא ולא יגבה מקטנים

⑧ סוגריים אלו אינם לשם דילוג אלא להראות דיוק באין איקר הנקודה. בתוכם מובאו דיוקים לכך דבגמ' לא תמיד מביאה כל הנמ' ואפשר להביא

⑨ דאחר: אין מקקין לנכסי יתומים קטנים (לאחרבתא) אא"כ רבית אוכלת בהם (ולא אמרה סיבה אחרת) יש לדון דהתם מוכיח גם דעתו על דיחנן דאמרי דאמר יש מצוות טמטומא לאלמנה מנכסיהם גם בלי סיבה למכירתם

⑩ שם לסוגריים אלו מטרת דתוס' הדגיש מילתיה דר' אסי

⑪ ולכן אפילו היכא דליכא חטא בדרכי הבל גאות אין לגבות מהם מלשם דדין ולא אפשר בדין ולכן בריקבריר איך ליחסן מאפשר תלות הגיחות טובה (בדאחר מליצ' אמרים)

תקנ"ר

חיזוק בתוך ביאור ל"ל דהתקה ראין אדם מלוה חובו תוך זמנו מאפשר גבייה חוב מיתומים (ואתו אדרבה תוך זמנו) אפילו בלי שבועה-דבי מילי ביתומים גדולים אבל בקטנים לא גבייה-לכן הדגיש-לרפא (בבכלי) אבל בהא גבי דר' יהושע. בשקר בתוס' מובא △ מקורות ואחרים אין לדבר לחילוק כך אבל אחר"כ הוא מביא ▽ מקורות אחרים ואפשר ניתן לדבר ראיה - ומיתומים קטנים (בשאר אדרבה בתוך זמנו) אין לגבות בלי לכל הדעות